

Tendències

Històries de superació

CARINA FARRERAS
Barcelona

Nietzsche diu que l'esperança és un estimulant vital molt superior a la sort. Els tres joves que presenten les seves històries en aquestes pàgines –la Júlia, en Darcel i la Kaur– no esperaven la sort, tot i que els va tocar. El que els motivava, però, era l'esperança de tenir una vida completa i pròspera. I amb aquest motor es van esforçar. Afortunadament van disposar de l'ajuda de beques com les de la Fundació Catalunya – La Pedrera, que els ha acompanyat des dels cursos de secundària. Quan van arribar a la universitat la Fundació no els va voler deixar i va crear un nou programa. Això els ha permès poder estudiar. Altres entitats (La Caixa, BBVA, Fundació Pere Tarrés, Fundesplai...) també ajuden a pal·liar les deficiències d'un sistema educatiu poc finançat i excloent (2 de cada 10 alumnes deixen els estudis i 1 de cada 3 repeteixen curs), que perjudica més les famílies desfavorides. En Darcel, un dels nois entrevistats, abans de marxar pregunta: “No es podria fer alguna cosa pels nanos que són als carrers de Salt? Només necessiten tornar a creure en si mateixos. Si tornen a l'escola aprendran i donaran el seu talent a la societat”.

Júlia Suñer

Parla xinès, balla dansa japonesa i cursa Humanitats

Quan la Júlia (Salt, 1998) es desanima recorda que els seus avis van baixar de les muntanyes per anar a treballar a la fàbrica de Coma-Cros, a Salt. “Això sí que devia ser dur”, i minimitza així els seus problemes. Ara la fàbrica és una biblioteca (Tu Bohigas Blanch) on ha anat amb freqüència a recollir llibres –Cornelia Funke, Rodoreda, poetes diversos–, la passió que li va inculcar la seva mare, mestra d'infantil. Aplicada des de nena, adolescent amb nota 10, la tutora de 2n de l'ESO la va triar per rebre la beca ateses les circumstàncies econòmiques de la seva família. L'ajuda

L'educació com a esperança

Tres històries inspiradores de joves universitaris exitosos malgrat l'adversitat

té l'especificitat que l'alumne pot destinar una part de l'import a una activitat extraescolar. Va triar el xinès. “Al meu poble hi havia una botiga de tot a cent i una mare, asseguda en un tamboret, ensenyava xinès al seu fill petit. Jo sovint veia aquella escena i volia ser allà, aprendre aquella llengua estranya. La meua mare li va demanar que m'ensenyés algunes nocions. Quan em van concedir la beca em vaig apuntar en l'Institut Confuci de Girona”. Una tutora la va animar a presentar-se al concurs *Pont a la Xina*, organitzat per l'ambaixada del país. La Júlia va anar a Madrid i el va guanyar. Per ella viure sis mesos a Xiamen, davant de Taiwan, va suposar un abans i un després. Se'n va anar deixant una llar diferent a la que havia viscut: la seva àvia es va morir dues setmanes abans i els seus pares es van divorciar. A la

**DADES RECENTS
SOBRE L'EDUCACIÓ
SECUNDÀRIA****Aprovats**

Un 83,5% dels alumnes d'ESO en centres públics espanyols van passar de curs.

Suspesos

Dins dels que van passar, només un 67% van aprovar totes les matèries del curs.

El millor curs

A 4t d'ESO es va donar el percentatge més alt d'estudiants espanyols que van superar el curs amb totes les matèries superades: un 65,6%.

El pitjor curs

A 3r d'ESO va ser més gran la proporció d'estudiants que van passar de curs amb matèries no superades: fins a un 27,1% del total.

MANÉ ESPINOSA

Salt generacional. La Júlia, en Darcel i la Kaur mostrant el seu entusiasme i alegria al terrat de la casa Milà de Barcelona la passada setmana

Xina va forjar bones amistats i va conèixer el seu primer amor. Va adquirir autonomia i perspectiva cultural. “Vaig obrir una porta de coneixement sobre el país i sobre mi mateixa”. De tornada se'n va anar a viure a Barcelona i va triar la carrera d'Humanitats, per la seva amplitud, profunditat i diversitat de sortides. Ara compagina la UPF amb la dansa japonesa de Butoh i l'aprenentatge de xinès. “M'agradaria que l'art es popularitzés, que no només fos una qüestió de les elits, i que servís per ser crític amb el que passa”. I afegeix que tot el que es dona s'ha de tornar. “Jo he rebut el co-

neixement dels professors, ajuts econòmics, paraules de coratge... Sé que amb la meua feina tornaré tot el que vaig rebre”.

Darcel Yoya Tchaptchet **L'enginyer d'energies camerunès**

En Darcel (Bangangté, Camerun, 1996) es llicenciarà aquest any en Enginyeria de l'Energia per la UPC. I començarà un màster que encara no ha decidit. El treball final de carrera el farà amb el seu company Sergi Ortega sobre la captació d'aigua als pous del Camerun mitjançant plaques fotovoltaïques. Estudiant brillant, d'humor intel·ligent, deu el seu èxit educatiu al mandat familiar.

“Quan vaig arribar a Salt del Camerun era un nen i el meu pare em va dir: ‘Hem fet un gran salt i el nostre objectiu és triomfar. No ens hem de sentir víctimes davant les dificultats i hem de recordar que tenim una raó per lluitar’”. Confessa que tant a l'escola com a fora hi va haver moments difícils, però no hi va donar molta importància. Tampoc els vol esmentar. “Cert, no ha estat fàcil, però no un s'ha de deixar impressionar i cal reaccionar positivament”. Va rebre la beca, proposada per la Fundació Ser.gi, per les dificultats econòmiques familiars que l'haurien obligat a compaginar estudis i feina. Va arribar a Salt amb 12 anys, en principi per veure el seu pare, que vivia en aquella Europa ordenada i neta, alegre i còmoda, que coneixia a través dels dibuixos animats. Però s'hi va quedar. És el més gran dels quatre germans de la família, els dos últims nascuts a Catalunya, per bé que actualment viuen a Duala amb la mare per falta d'ingressos econòmics. Es va matricular a l'IES Salvador Sunyer de Salt en el curs que li corresponia per edat, però dos per sobre de l'equivalent al nivell adquirit a la seva escola del Camerun, on aprenia en anglès i francès. Aviat va parlar català i castellà (la seva mare, universitària, l'animava). No va repetir mai. Si als estius no troba pràctiques d'empresa treballa com a netejador o reposador de supermercat. “A l'institut una professora ens va dir a alumnes de moltes nacionalitats: ‘Ningú us regalarà res; haureu de demostrar més que els autòctons’, i sempre ho he recordat”. Quan acabi els estudis confia a poder ajudar el seu país a millorar les infraestructures. Així tancarà el cicle que ha passat en aquesta Europa ordenada i neta, però també una mica freda, una mica insolidària i sorprenentment curiosa en el tracte cap a les persones grans, a qui, en comptes d'escoltar la seva saviesa, les aïlla en residències. “La meua àvia sempre està envoltada dels fills dels meus cosins i és feliç”. Es retrobarà amb ella i reiniciarà la relació amb els seus amics que ja han acabat la universitat. “Els meus pares? Molt orgullosos del seu fill gran”, diu amb un somriure.

Kaur Lal Devi

La mestra índia a punt d'independitzar-se

La Kaur (Barcelona, 1997) està a quart del grau d'Educació Primària de la Universitat de Barcelona

JÚLIA: MISSIÓ

“M'agradaria que l'art es popularitzés, arribés a tothom i servís per ser més crítics”

GRATITUD

“Amb la meua feina espero tornar tot el que he rebut de docents i entitats”

DARCEL: IMMIGRACIÓ

“El meu pare em va dir: ‘No ens hem de sentir víctimes; tenim una raó per lluitar’”

VISIÓ D'EUROPA

“La meua àvia viu diferent de les d'aquí; sempre està envoltada de la seva família”

KAUR: PLANS DE VIDA

“El meu objectiu és formar-me com a persona; casar-me no és un objectiu”

RETORN A LA SOCIETAT

“Com a mestra vull transmetre tots els valors que vaig aprendre a La Gavina”

(UB). Es llicenciarà aquest estiu. “I m'independitzaré”. Pel fet de ser de família índia tradicional, procedent de Panjab, aquesta afirmació és tota una declaració, una reivindicació de la seva autonomia i la seva llibertat. “Són les meves ales per anar-me'n. Compleixo com a filla i puc ser adulta feliç”. El matrimoni dels seus pares, com el de molts altres indis, el van arreglar els seus avis. “Conec algunes parelles que malgrat la imprevisibilitat de la unió, funcionen, i altres que no són felices però que igualment aguanten plegades”, explica. A parer seu els arranjaments familiars són injustos per a l'home i la dona, però especialment per a les dones, perquè els tallen les ales. “Les dones posen bona cara i miren de treure'n un benefici, però no és just”. A casa seva no la pressionen malgrat que ja té edat de ser festejada. “Hi ha un noi a Alemanya...”, insinua la seva mare. I ella la talla taxativa. “Mama!”. “El meu objectiu és formar-me com a persona i vull canviar moltes coses a partir de l'educació. I casar-me no és un objectiu, sinó una manera de viure que triaré lliurement”. El seu pare li dona suport: “Pinki (el seu nom familiar), estudia molt, perquè mira...”, i li ensenya una dirigent del seu país. La universitària prodiga energia. Somia amb els canvis pròxims, treballar en una escola i compartir pis. La Kaur, que en panjabi significa lleona, té vocació d'educadora social. “Tots els valors que vaig aprendre al centre obert La Gavina els vull transmetre a tots els nens, no només als que van a un casal. Per això vaig triar la professió de mestra, per arribar a més nens, a tots”. El seu pas per aquest centre va ser clau en la seva formació. “La Gavina és una segona família. Un ambient preciós. Sempre m'ho he passat bé. Em van ajudar a decidir. Jo vull ser com ells”. Va ser aquesta fundació la que la va proposar a la Fundació Catalunya La Pedrera com a candidata per a la beca. La Gavina és el primer centre d'atenció diürna per a la infantesa amb dificultats sociofamiliars de Catalunya. “Jo crec que soc molt comunicativa, i els monitors van pensar que si me la donaven a mi podria impactar en més persones. La veritat és que tothom em coneixia i m'apreciava. Era molt entusiasta i alegre. Gràcies a aquests diners i les feines de cap de setmana que faig puc estudiar a la universitat”. Amb el noi amb qui surt, un refugiat veneçolà, veu quant costa el descens d'esglaió social que implica la immigració. Els seus pares, professora de costura i taquígraf per a periodistes, ara són netejadora i cap de cuina respectivament.●